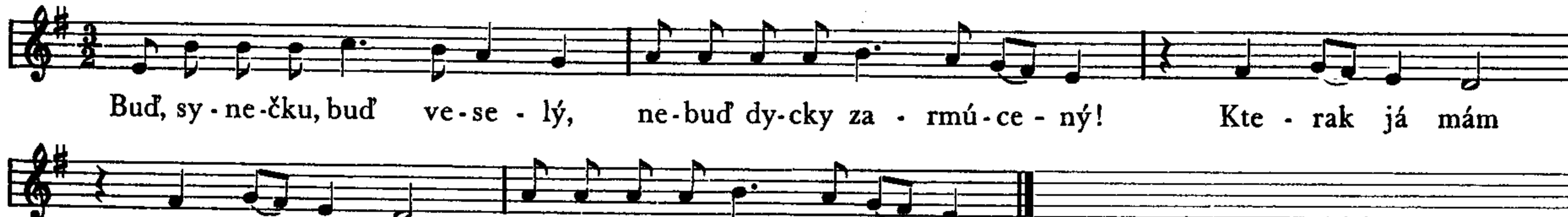

Sama tolar dala,
aby se vydala,
aby se vydala
do svatého Jána.

Do svatého Jána,
do svaté Trojice,
aby nechodila
přes pole k muzice.

1349.

Buď, sy - ne - čku, buď ve - se - lý, ne - buď dy - cky za - rmú - ce - ný! Kte - rak já mám
být ve - se - lý, ro - di - či mne o - du - mře - li.

Buď, synečku, buď veselý,
nebuď dycky zarmúcený!
Kterak já mám být veselý,
rodiči mně odumřeli.¹⁾

Můj tatíček v hrobě leží
v třetím hrobě zadních dveří
a matička u kostnice,
to mně rmútí moje srdce.

Můj tatíčku, z hrobu vstaňte
a na mne se podívejte,
jak já smutný, neveselý
jsem ode všech opuštěný!

¹⁾ Buď, synečku, buď veselý,
rodi se ti řepka v zeli,
řepka v zeli, čočovička,
može tobě hrát muzička.

1350.

Ze Skotnice Luž. II. 22. (Sr. nápěv 142 [295])

Ko - mu je hor - ši na svě - tě, ko - mu je hor - ši na svě - tě jak tej u - bo - hej si - ro - tě.

[: Komu je horší na světě :]
jak tej ubohej sirotě.

Ach, můj tatíčku, stavajtě,
požehnani mi davajtě.

Bo ja už věcej něstanu,
ležim tu pod tvrdu zemu.

Co svych rodiči němaju
a po světě se tulaju.

Ach, dajtě mi ho s ručičku,
můj roztomily tatíčku.

Sem od tebe daleko,
ležim ve hrobě hlyboko.

Ach, každý laje a bije
a žaden něpolituje.

Ach, můj tatíček něstava,
požehnani mi nědava.

Ležim blizko kostela,
něslyšim ja zvoněňa.

Ach, polituj mne sam, Bože,
dy můj tatíček němože.¹⁾

A sam Pan Bůh je vysoko
a můj tatíček hlyboko.

Ani ptačka zpivati,
ene tvůj hlas nařikati.

Už můj tatíček tvrdo spi,
moja mamička něslyši.

Moje dřiatko, něvolaj,
a mi těžkosti nedělaj.

¹⁾ Ach, polituj ich sam, Bože,
dy už tatíček němože.

A sešli jim už anděla,
seber sirotky do neba.

681. SIROTKŮM NEUBLÍŽETI

1351.

Od Příbora

Aj, me - zi dvě - ma ho - ra - mi, aj, me - zi dvě - ma ho - ra - mi še - ry pla - men vy - cha - zi.